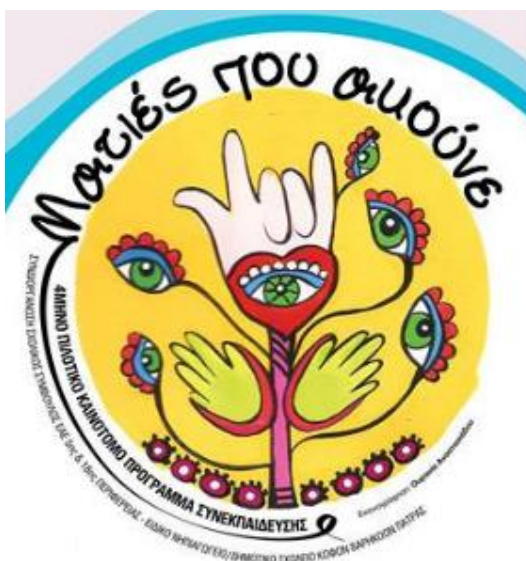

ΠΙΛΟΤΙΚΟ ΚΑΙΝΟΤΟΜΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ
ΣΥΝΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ:
ΜΑΤΙΕΣ ΠΟΥ ΑΚΟΥΝΕ
ΕΙΔΙΚΟΥ
ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΥ/ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ
ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΚΩΦΩΝ ΒΑΡΗΚΟΩΝ
ΠΑΤΡΑΣ

Παραμύθι
από τους μαθητές της Α' τάξης
του 43ου Δημοτικού Σχολείου Πάτρας

43ο Δημοτικό Σχολείο Πάτρας
Αρέθα 180
Τ.Κ. 26443
Κάτω Συχαινά
Πάτρα

<http://43dim-patras.ach.sch.gr>
e-mail: mail@43dim-patras.ach.sch.gr
Τηλ.: 2610 424741

Μαθητές της Α' τάξης

(με αλφαβητική σειρά)

Αγγελακόπουλος Ζήσιμος
Αγγελοπούλου Μαριτίνα
Αθανασίου Νάσος
Ανδρικόπουλος Γιαννάκης
Γεωργοπούλου Σουσάνα
Γιαχαλή Όλγα
Δαραμούσκας Χρυσόστομος
Δημοπούλου Ειρήνη
Καϊμακά Ναταλία
Καϊμακάς Κωνσταντίνος
Καρακάσης Περικλής
Κυριακίδη Κέλλυ
Κωτσοπούλου Αθανασία
Λουζιώτη Ηλιαχτίδα
Λουζιώτης Λαέρτης
Λυμπεράτος Γιάννης
Νικολοπούλου Θεοδώρα
Νιφόρας Γιώργος
Ντότσικας Τάσος
Παγαρέμιου Μαρία
Παπαδοπούλου Μάρσια
Πιερράτος Κωνσταντίνος
Ράγκος Δημήτρης
Σγούρα Ειρήνη
Τσάκωνα Παναγιώτα

Συμμετέχοντες εκπαιδευτικοί

Καλούδη Χρυσούλα ΠΕ 70
Γούλα Γλυκερία ΠΕ 70 ΕΑΕ

Κάποτε στην οδό Χαράς 95 ζούσε ένα μικρό αγόρι, ο Λεωνίδας. Ήταν το τρίτο παιδί στη σειρά της οικογένειας Λεωνιδόπουλος και είχε δύο αδερφές μεγαλύτερες αρκετά από εκείνον. Ο Λεωνίδας πήγαινε στην Α' δημοτικού στο σχολείο της γειτονιάς του.

Στην ίδια γειτονιά, λίγα σπίτια παρακάτω, έμενε και ένα κορίτσι, η Νεφέλη. Ήταν το πρώτο παιδί της οικογένειας Νεφελόπουλος. Η Νεφέλη ήταν παιδί κωφών γονέων και η ίδια ήταν βαρήκοη. Είχε μάθει τη νοηματική γλώσσα από πολύ μικρή ηλικία και ήταν πολύ καλή φίλη και συμμαθήτρια με τον Λεωνίδα.

Στο παιχνίδι τους η Νεφέλη μάθαινε στον Λεωνίδα νοήματα κι εκείνος την υπερασπιζόταν κάθε φορά που κάποιο

Καθώς τα χρόνια περνούσαν, άνοιξε λίγο πιο κάτω από το σχολείο των δύο φίλων ένα άλλο σχολείο ειδικό για κωφούς και βαρήκοους μαθητές. Οι γονείς της Νεφέλης πήραν την απόφαση να τη γράψουν σ' αυτό, αφού θα ήταν καταλληλότερο για εκείνη.

«Η ακοή της έχει αρχίσει να μειώνεται σε τέτοιο βαθμό που το ακουστικό δεν θα την βοηθάει πλέον καθόλου» τους είχε πει ο γιατρός έπειτα από μια σειρά εξετάσεων και ακουογραμμάτων. «Η κόρη σας, όπως κι εσείς, θα είναι κωφή» συμπλήρωσε.

Μάλιστα, σκέφτονταν πολύ σοβαρά να αλλάξουν και πόλη, αφού μέχρι τότε δεν υπήρχε ειδικό σχολείο για κωφά παιδιά. Ευτυχώς για τους δύο φίλους αυτό δεν έγινε, τουλάχιστον για τα

επόμενα τρία χρόνια. Μέχρι, δηλαδή, που τελείωσαν το δημοτικό. Αυτά τα χρόνια, αν και στην αρχή είχαν στεναχωρηθεί που δεν θα ήταν πια στο ίδιο σχολείο, βλέπονταν στη γειτονιά και έπαιζαν καθημερινά χωρίς να έχει αλλάξει τίποτα ανάμεσά τους. Ο Λεωνίδας πλέον είχε μάθει να χρησιμοποιεί σε ικανοποιητικό βαθμό τη νοηματική γλώσσα από τη φίλη του και συνεννοούνταν μια χαρά.

Το καλοκαίρι που τέλειωσαν το δημοτικό, η οικογένεια Νεφελόπουλος αποφάσισε να μετακομίσει στην Αθήνα. Ο πατέρας της Νεφέλης είχε πάρει μετάθεση και η Νεφέλη θα πήγαινε στο Γυμνάσιο Λύκειο της Αργυρούπολης για κωφούς μαθητές. Τα δύο παιδιά έδωσαν όρκο πως θα επικοινωνούν

συνέχεια με μηνύματα είτε με το κινητό είτε με τον υπολογιστή και θα λένε τα νέα τους. Έτσι δεν θα χάνονταν.

Ο Λεωνίδας και η Νεφέλη επικοινωνούν με μηνύματα με τα κινητά ή τον υπολογιστή.

Κι έτσι κι έγινε. Τα χρόνια περνούσαν, τα παιδιά μεγάλωσαν, τέλειωσαν το σχολείο και πέρασαν στο πανεπιστήμιο. Ο Λεωνίδας σπούδασε δάσκαλος, ενώ η

Νεφέλη πήγε στην Αμερική και στο πανεπιστήμιο Gallaudet, το μοναδικό πανεπιστήμιο στον κόσμο σχεδιασμένο για Κωφούς φοιτητές.

Η Νεφέλη με τους φίλους της στο πανεπιστήμιο Gallaudet στην Αμερική.

Ο Λεωνίδας διορίστηκε δάσκαλος σε ένα δημοτικό σχολείο της Πάτρας.

Ο Λεωνίδας δάσκαλος σε μαθητές Α' Δημοτικού.

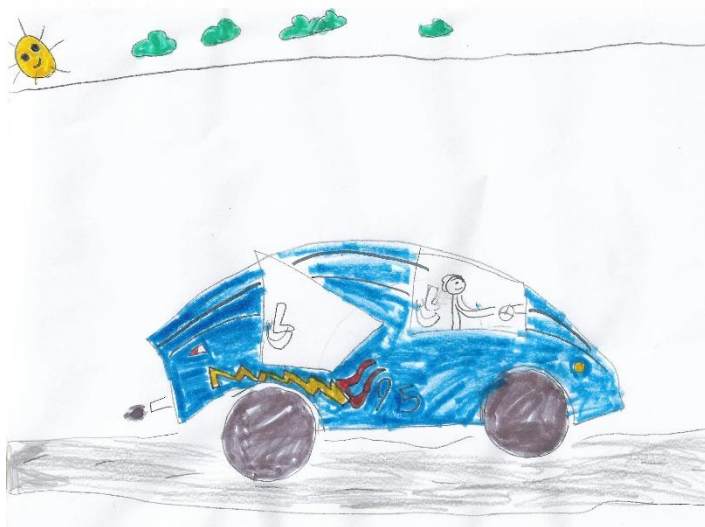
Ήρθε σε επαφή με το Ειδικό Δημοτικό/Νηπιαγωγείο Κωφών Βαρηκόων και συμμετείχε σε ένα εκπαιδευτικό πρόγραμμα με τίτλο:

Ματιές που ακούνε

Πάντα στο μυαλό του είχε τη φίλη του τη Νεφέλη, που με το πέρασμα των χρόνων για κάποιο λόγο είχαν χάσει την επικοινωνία τους. Με τους μαθητές της Α' τάξης που είχε, ασχολήθηκε και έμαθε πολλά για την κουλτούρα των Κωφών, την κοινότητά τους, τα ακούοντα παιδιά κωφών γονέων (CODA), για Κωφούς καλλιτέχνες όπως ο James Castle, για το πανεπιστήμιο

Τέλος, θα παρακολουθούσε και μια θεατρική παράσταση με τίτλο «Η μυθιστορία του κύριου Μολιέρου» από τη Θεατρική Ομάδα Κωφών «ΤΡΕΛΑ ΧΡΩΜΑΤΑ». Η φαντασία του και η περιέργειά του δεν τον άφηναν σε ησυχία. «Μα πώς μπορεί να είναι μια τέτοια παράσταση;» αναρωτιόταν.

Ο Λεωνίδας στο αυτοκίνητό του
πηγαίνοντας στο θέατρο.

Έφτασε η μέρα και πήγε στο θέατρο με τον καλύτερό του φίλο. Στην αφίσα της παράστασης αναγνώρισε ένα όνομα και ένα πρόσωπο πολύ αγαπητό σε εκείνον. Η παιδική του φίλη, η Νεφέλη, ήταν μία από τις ηθοποιούς που έπαιζε στο έργο. Η ανυπομονησία του ήταν μεγάλη. Η παράσταση ξεκίνησε και τι να δει; Πράγματι η φίλη του ήταν εκεί και έπαιζε μαζί με άλλους Κωφούς και με μια ακούουσα ηθοποιό την εκπληκτική παράσταση που είχαν ετοιμάσει. Δεν πίστευε στα μάτια του! Μόλις τελείωσε η παράσταση, πήγε στα καμαρίνια και την βρήκε. Η έκπληξη της Νεφέλης ήταν μεγάλη. Ούτε κι εκείνη πίστευε ότι μπροστά της είχε τον παιδικό της φίλο, τον Λεωνίδα.

Η Νεφέλη με τη Θεατρική Ομάδα Κωφών
«ΤΡΕΛΑ ΧΡΩΜΑΤΑ».

Την επόμενη ημέρα συναντήθηκαν και είπαν τα νέα τους και το τι είχαν καταφέρει όλα αυτά τα χρόνια. «Μάτια που δεν βλέπονται γρήγορα λησμονιούνται» είπε με παράπονο ο Λεωνίδας. **Ευτυχώς που υπάρχουν ΜΑΤΙΕΣ ΠΟΥ ΑΚΟΥΝΕ και ακούνε πολλά και μας φέρνουν κοντά**» ΤΟΝ

διόρθωσε η Νεφέλη κάνοντας
νοηματική.

Από τότε οι δυο φίλοι ήταν ακώριστοι
και ...

ΕΞΗΣΑΝ ΑΥΤΟΙ ΚΑΛΑ

ΚΙ ΕΜΕΙΣ

ΚΑΛΥΤΕΡΑ !!!